

корисливих або інших низьких мотивів», як це було в п. 4 ст. 41 КК України (1960 року). Це дало б можливість застосувати до серійних вбивць зазначену обставину і посилити покарання.

У зв'язку із суспільною небезпекою і підвищеним рецидивом даного виду злочинності, серійним сексуальним вбивцям не повинно призначатися інше покарання, крім довічного позбавлення волі. До них не слід застосовувати також п. 3 ч. 3 статті 81 КК, оскільки про виправлення цих злочинців не можна судити по їх ставленню до праці, зовні сумлінній поведінці, і дотриманню режиму у кримінально-виконавчій установі.

Запропоновані доповнення до діючого Кримінального кодексу України дозволять правильно кваліфікувати серійні (у тому числі сексуальні) вбивства і дозволять посилити кримінальну відповідальність за їх скоєння.

Гринь О.Д., к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін та міжнародного права ОНУ ім. І.І. Мечнікова

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕНАЛЕЖНЕ ВИКОНАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ, ЩО СПРИЧИНИЛО ЗАРАЖЕННЯ ОСОБИ ВІРУСОМ ІМУНОДЕФІЦИТУ ЛЮДИНИ ЧИ ІНШОЇ НЕВИЛКОВНОЇ ІНФЕКЦІЙНОЇ ХВОРОБИ

Незважаючи на значний прогрес у медицині, на сьогоднішній день ніхто не може гарантувати обов'язкову успішність лікування, оскільки кінцевий результат медичного втручання залежить від безлічі чинників: від об'єктивних обставин, професіоналізму лікаря та і від самого пацієнта.

Тому має місце необхідність у належному юридичному вирішенні питань, пов'язаних з відповідальністю медичних працівників за діяння, вчинені ними під час виконання своїх професійних обов'язків.

Злочини, що становлять небезпеку для життя і здоров'я людини, які вчинюються у сфері медичного обслуговування та кримінальна відповідальність за них визначені в чинному Кримінальному кодексі України в Розділі II „Злочини проти життя та здоров'я особи”. До цих злочинів відносяться: неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 131 КК); розголошення відомостей про проведення медичного огляду на виявлення зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби (ст. 132 КК); незаконне проведення абортів (ст. 134 КК); незаконна лікувальна діяльність (ст. 138 КК); ненадання допомоги хворому медичним працівником (ст. 139 КК); неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником (ст. 140 КК); порушення прав пацієнта (ст. 141 КК); незаконне проведення дослідів над людиною (ст. 142 КК); порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини (ст. 143 КК); насильницьке донорство (ст. 144 КК); незаконне розголошення лікарської таємниці (ст. 145 КК).

Звернемо більше уваги саме на неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби. Об'єктом даного злочину є здоров'я та життя особи. З об'єктивної сторони він виражається в неналежному виконанні (дії або бездіяльності) медичним, фармацевтичним або іншим працівником своїх професійних обов'язків, внаслідок недбалого або несумлінного до них ставлення.

Професійні обов'язки визначаються сферою діяльності суб'єкта злочину, а також відповідними нормативними актами в галузі боротьби зі СНІДом, іншими невиліковними імунодефіцитними хворобами. Так, існують певні правила, що зобов'язують медичного працівника при переливанні крові хворому перевіряти її на наявність ВІЛ-інфекції, або правила діагностування на ВІЛ-інфекцію та інших інфекційних хвороб.

Неналежне виконання обов'язків відбувається внаслідок недбалого або несумлінного до них ставлення: наприклад, медична сестра не проводить необхідної обробки медичних інструментів. Обов'язковим наслідком вказаної дії або бездіяльності є зараження вірусом імунodefіциту або іншої невиліковної інфекційної хвороби хоча б однієї людини (ч. 1 ст. 131 КК України) або двох і більше осіб (ч. 2 цієї статті).

Між дією (бездіяльністю) особи, що порушила професійні обов'язки, і вказаними наслідками потрібно встановити причинний зв'язок.

Суб'єкт злочину – спеціальний, це медичні або фармацевтичні працівники (лікарі, медичні сестри, співробітники лабораторій, які здійснюють діагностику цих захворювань або проведення досліджень інфікованого матеріалу тощо). Суб'єктивна сторона характеризується виною у формі необережності у виді злочинної самовпевненості або злочинної недбалості.

Донченко О.І., доцент кафедри загальноправових дисциплін та міжнародного права ОНУ ім. І. І. Мечникова, к.ю.н.

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОСЯГАННЯ НА ПРЕДСТАВНИКІВ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Одним з головних обов'язків держави Конституція України проголошує забезпечення прав і свобод людини і громадянина. У реалізації цього завдання одне з чільних місць належить органам місцевого самоврядування. Їх діяльність пов'язана з вирішенням спірних питань життєдіяльності людей певної спільноти, забезпеченням їх прав на задоволення власних потреб.

Належний правовий захист представників органів місцевого самоврядування – це важливий крок для гарантування дотримання прав і свобод людини і громадянина в державі, зміцнення її як